Mynaiut dni...

EX
LIBRIS

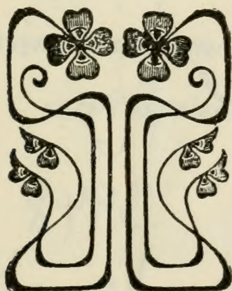
ІВАНА
ЛУЧКОВА

Пану Тіберовичу в дій-
ній пошані

Василь Вишиваний
18/II. 1921. Полк. УСС.

Василь Вишиваний.

Минають дні...

Відень 1921.

З Друкарні Мехітаристів у Відни, VII.

Присвячую борцям, що впали за волю України!

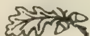

Минають дні . . .

Минають дні роскішного кохання,
Минають дні журби,
Минають дні великого страждання,
Важкої боротьби . . .

Одна по них у нас луна остане
Із тих минулих днів,
Що в серце наше мов весна загляне,
Мов привид майських снів.

Минають дні роскішного кохання,
Минають дні журби,
Минають дні великого страждання,
Важкої боротьби . . .

Ніч надходить . . .

Зоря за горами бліднів —
Снуються долом мрачні смуги,
Надходить ніч — кругом темніє
І линуть сни на крилах туги . . .

Ступає ніч тихоньким кроком,
Щоб квіти, гори — всі заснули.
На небі зорі срібним оком
Мигтять собі. Про нас забули.

Мовчить потік і ліс — ні згуку —
І в пітьмі хвилі все сховаєш:
Надії, мрії та розпуку —
Усе, що ти в житті кохаєш . . .

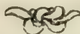

Чорногора.

Сріблом сяє сніг в Карпатах,
А під захід червоніє . . .
У долині хліб на нивах
Перед жнивом золотіє. —

Жар на заході сумерку
Гомін праці в день несеться:
Мовчки нічка вже надходить
Пісня пташки ще не рветься.

В яснім світлі місяченька
Черемош внизу сріблиться —
Піп Іван високий, білий
На сторожі там держиться . . .

Досвітня заграва на поляні.

Високо ген лежить поляна,
Кругом суворий, темний бір;
Лежить забута і незнана —
Куток тихенький серед гір.

Як вечір тіни там спускае,
Як присмерк там прислонить все,
То місяць срібним світлом ткае
І серед гиль вінок плете.

І запах квітів, мов кадило,
В гору до неба тихо йде.
У лісі темному світило —
Блищак в повітрю десь гуде . . .

Мягонький легіт в лісі грае,
Тканина серед гиль тремтить . . .
І срібний сон поляни тае.
Зоря на сході вже блестить.

І чари ночі мов померли . . .
Квітки збудились і тремтять.
В очах роса мереже перли,
Що в сонці граються, блестять.

Вмирає ніч; останні тіни
З поляни теж кудись ідуть
І в лісі срібним руном піни
Мов океаном йдуть, пливуть . . .

На полонині...

З далека чую згуки тихі.
Несуться тужно і поволи.
Звучать вони, як рідна пісня,
Якої ще не чув ніколи...

З верхов далеких ген несеться
Глибоко в серце заглядає —
Все рідний край у ній я бачу.
Вона весь біль мій проганяє.

Солодко так звучить і мило
В краю Гуцулів, в полонині -
І повна радощів для тебе
Звучить у серці, в батьківщині...

Осінний вітер.

Осінний вітер жалісно скиглить.
Журливу вістку він несе.
З риданням вітру вістка мчить:
Природа мре! природа мре!

І там і тут,
І по дорозі
Листки падуть,
Мов сльози . . .

По горах, по яругах — скрізь гуде,
Мов дикий лютий звір.
„Природа мре! природа мре!“ —
Несеться гомін гір . . .

І там і тут
І по дорозі
Листки падуть,
Мов сльози . . .

В горах.

Ліси шумлять, немов колишуть нас;
Думки летять кудись далеко, ген . . .
А соловейко тьохка раз-у-раз —
Пращае гарний теплий день.
Проміння соняшне цілуе полонину,
Зоря розмріяна за горами біліе,
Отарою по небі хмарки линуть,
А вітер в лісі легко шевеліе.
Надходить ніч — і чуда розкривае.
Роса паде і квітоньки цілуе,
І соловейко в лісі не вмовкае.
Ніч — чарівниченька задумалась — бануе . . .

Ноктюрн . . .

Далеко ген дрімають шпилі.
Над ними срібні зорі . . .
І дивний чар нічної хвилі
Розносить сум в просторі . . .

Проснулась туга серед ночі . . .
І я пристав в дорозі,
Згадав твої вдумливі очі
І сплив мій сум у сльозі.

Далеко ген, падучі зорі
В безкраю поринають;
В безмежному, нічному морі
Мов перли сліз зникають . . .

Рання хвиля.

Зіронька рання вже мліє,
Збудились берези, тремтять;
Вітер в листках шевеліє
І хмари кудисьто летять.

Квіти пахущі збудились
І личко вмивають своє;
Сяєвом щастя займились,
Бо сонце їм радість дає.

Птахи збудились, співають
І вітер шепоче гей в сні:
„Дні насолоди минають,
Минають і мрії твої!“

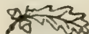

Осінь в горах.

Осінний вітер в просторах сіє
І жаль по горах ростилає.
Буковий ліс заржавів, червоніє,
І журиться, зітхає і конає . . .

Легінь стоїть задумався і мріє.
І меркнуть перед ним осінні чари;
А вітер плаче і по дебрах мліє.
По небосхилі тужать сірі хмари . . .

І сум холодний з хмар на гори кане
А син Карпат склонився і ридає . . .
Бо жаль йому, що вся краса зівяне,
Що все, чим жив, минається, вмірає.

Надія.

(Посвята Гуцулам.)

О хмари, що в сторони рідні ідете,
Гуцулів від мене вітайте —
О птиці, що в гори на південь пливете
З віттанням од їх повертайте.

В неволі самотний я тужу й сумую,
Далеко народ мій і гори —
І, зданий на ласку судьби, тут нудьгую,
Мій Боже, дай знести це горе.

Я сильно надіюсь, що прийде хвилина,
Весь світ запалає огнями —
І воля народів, щаслива година
Братерство воскресне між нами.

Весело, гей!

Покинув я село, дівчата,
Пішов до рідних верховин.
Зі мною вівці і ягнята
І воля полонин.

Весело, гей! тут добра паша
І в раю тихих полонин
Цвіте як май свобода наша
І втіха для маржин . . .

Весело, гей! трембіта трембітає
І вітер гомін в доли рве . . .
Хай мила вчує і пізнає,
Що милий вольним ще живе.

Весело, гей! я світ вітаю,
Як володар той нарід свій.
І кличу звінко, голосно, бо знаю,
Що гірський світ — він мій! —

Зима.

Пахмурий день, холодний вітер віе,
Потік невільником — під ледом плаче.
По горах сніг кругом біліе,
В селі ворона сумно краче.

І все утомлене дрімае —
І всюди білий, вічний сон —
І стогне ліс, потік ридае —
І чути кракання ворон.

І в мене в серці теж зима
І чути злобне: кра . . .

Хвилі . . .

В житті є дивні хвилі . . .
Колишуть нас, мов филі,
на морі . . .
І радість в серце гляне,
Всміхнеться, та зівяне
і змеркнуть зорі . . .
В житті є дивні чари.
Майнуть мов небом хмари —
ті білі хмари
Любов нераз засяє
Про чар тих хвиль згадає,
про дивні дари . . .
І мрії за тобою
Полинуть самотою —
як білі хмари . . .

— — — — — — — — —

Білі хмари,
Дивні чари!
З вами, з вами линуть з далі,
Всі мої надіі.

Вірлиний крик.

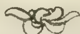
Гуде Гуцульщина, співає,
Природа вся цвіте,
А Черемош аж грає . . .
Маржина вся пасе.

І смутку хоч тобі на лік:
Здаєть ся божий рай.
Шумить тобі сосна й потік:
Щасливий край! щасливий край!

І цвивби на Покуттю досі
Чудовий, ясний май,
Якби у смертному покосі
Не повалився гай.

Днесь голод, смерть, кати
В Гуцульщині гуляють;
І змучені брати
Заковані вмірають.

Лищень орли кружляють
І крильми лопотять,
Мов наших закликають;
Вони летять, — кудись летять . . .

Ноктюрн над морем...

Над морем місяць сріблом сяє,
І чути легкий хвилі шум...
І ніч задумана скриває
У сяйві срібла сум.

Падучі зорі ген зникають
І срібний шлях за ними згас.
Пестливі хвилі нишком грають,
І в безвість кане час...

Ноктюрну тони в даль лунають
І місяць вже на сон іде...
Лиш морські хвилі ще гуляють —
Їх легіт до танку веде...

Роспука.

(Присвячую Василеві Сливчукові.)

Страждання все життя та сльози,
Терпіння й безконечна мука . . .
На майський цвіт падуть морози
І глумиться над другами розлука.

Побачу я колись тебе мій друже?
Побачу я вас ще, кохані гори?
Чи чуєте, як я банyю дуже,
Як серце томить невимовне горе?

Любов матери.

Не можу, не можу заснути,
Являеться вічно мій син;
В кайдани залізні закутий
І мертві товариші з ним.

За волю країни ти згинув.
І де ти спочив! — озовись!
Мене сиротою ти кинув —
А клявся, що вернеш колись!

Ніколи не вернеш до хати,
Мені вже не бачить тебе! —
Банує зажурена мати,
А вітер ридання несе . . .

Нехай! Прийде хвиля і воля
Увільнить нас з ганьби ярма
І лекше знесу я недолю
І скажу: пропало, дарма.

Умру я від жалю, ох, знаю!
Та долі собі не молю,
Бо в серці розраду кохаю,
Що в сині героя люблю.

Колись.

Мої гадки блукають
Стежками давних літ
І з тугою збирають
Любови звялий квіт.

Дарма — ні з чим вертають,
Дарма — вони шукали.
Лиш серцю нагадають,
Що дні весни пропали.

Мої гадки блукають
І линуть ген вперід
І лугами збирають
Надій пахучий квіт.

Казали їм „вертати“,
Казали їм „забути“,
Казали їм „вмірати“.
Любови не вернути . . .

Незнаним Героям.

Заздрю я тим, котрі в землі вже сплять,
Яких ніхто не знає;
Які на віки вже мовчать,
Й ніхто їх не кохає . . .

Голубить тих забутих без імен
Земля, мов рідна мати;
Цілує їх в ночі і в день,
Щоб їм любов віддати.

Заздрість.

Щаслива, щаслива дитино!
Ти хату, батьківщину маеш.
У тебе е рідна родина
І ти ще сиріцтва не знаеш . . .

Не знаеш ти слова блукати,
Маленька ти ще моя пташко.
Не знаеш, як сумно шукати
Батьківщину другу, як важко!

До сну тобі ненька співае,
Пестить тобі словом серденько
І пісня тебе колихае,
Голубить тихенько, тихенько . . .

Невинну дитину побачу,
І сниться мені моя доля.
І гірко од жалю заплачу
Мов квола билина край поля.

Потіха нещасного...

(собі.)

Розплилися мріяні мрії;
Спустошене серце моє.
Розплились найкращі надії,
Минулося з ними життє...

Так сумно і гірко в серденьку,
Так пусто, самітно мені!
Прекрасне життя далеченько;
Коротко трівало, як в сні...

І туга у серці ридає;
Нераз ти почуєш її...
Самітним в чужині блукаю
І думи голублю свої.

— — — — — — — — —

Минає в житті лиха доля
І кожний покине ярмо;
Всміхнеться нещасному воля
Цілуючи смертю його...

До Збруї!

(Присвачую У. С. С.ам)

До збруї! До збруї стрільці!
Зірвіться, ламайте кайдани!
Зеднаються з вами покійні брати,
І згоються народні рани . . .

До збруї! До збруї стрільці!
Товаришів рідних згадайте,
Що мріють про волю в холодній землі
Всі сили до бою зеднайте!

До збруї! До збруї стрільці!
Велика Вкраїна повстане
І в купелі крови воскреснуть мерці
І радість до краю загляне.

До збруї! До збруї стрільці!
І рідну країну спасайте!
Повстаньте як вірні козацькі сини,
Героями в хату вертайте!

